

Sygn. akt VII U 1637/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 września 2018 r. w Warszawie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 24 października 2017 r., znak (...)

postanawia:

1. odrzucić odwołanie,
2. nie obciążać ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej.

Sygn. akt VII U 1637/17

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 26 września 2018 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 24 października 2017 r., znak: (...) odmówił przyznania ubezpieczonemu M. M. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres wskazując, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy, a więc nie spełnia warunku określonego w art. 57 i art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (k. 169, tom I a.r.).

M. M., w dniu 16 listopada 2017 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od ww. decyzji z dnia 24 października 2017 r., znak: (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z oceną jego stanu zdrowia, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS. Odwołujący M. M. zaznaczył, że z uwagi na ograniczoną sprawność fizyczną, spowodowaną schorzeniami natury ortopedycznej, nie może wykonywać dotychczasowej pracy w wyuczonym zawodzie. Wskazał, że z uwagi na konieczność kontynuowania leczenia i rehabilitacji celem poprawy sprawności organizmu, ma utrudnione możliwości znalezienia nowego miejsca zatrudnienia. Powołując się na powyższe okoliczności, odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (k. 2 a.s.).

Przekazując odwołanie do tut. Sądu, **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. lub o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy podkreślił, że odwołujący, prawidłowo pouczony o trybie odwołania, nie skorzystał z możliwości złożenia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS, które to uprawnienie przewiduje art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazał także, że orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS zostało skutecznie doręczone ubezpieczonemu w dniu 14 września 2017 r., a odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia (k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Odwołanie M. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 października 2017 r., znak: (...) podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Uprawnienie do wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS przewiduje przepis art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Według powyższego przepisu od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej Zakładu, zwanej dalej „komisją lekarską”, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

Jednocześnie w uchwale z dnia 15 marca 2006 r. (II UZP 17/05) Sąd Najwyższy podkreślił, że odrzucenie odwołania jest uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika do Komisji Lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W konsekwencji, na podstawie art. 477⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c., Sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podniósł wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt. 1 - 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie wydanie przez organ rentowy spornej decyzji spowodowane zostało przede wszystkim ustaleniami dokonanymi przez Lekarza Orzecznika ZUS w orzeczeniu z dnia 6 września 2017 r. Orzeczenie zawierało pouczenie o trybie odwołania się od orzeczenia oraz o tym, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie, w której prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, jeżeli odwołujący się nie wniesie sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS i odwołanie do sądu będzie oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Podzielając podane stanowisko Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy doszedł zatem do przekonania, że nie jest możliwe rozpoznanie odwołania z przyczyn formalnych, albowiem odwołujący M. M. nie skorzystał z możliwości odwołania się od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS, co sam przyznał na rozprawie w dniu 26 września 2018 r., a z treści odwołania i dokumentów zawartych w aktach rentowych i aktach sądowych wynika, że podnosi zarzuty jedynie, co do treści orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt 1 sentencji postanowienia, w oparciu o art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

W pkt 2 postanowienia, Sąd Okręgowy nie obciążył ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej. Wskazać bowiem należy, że ubezpieczony utrzymuje się z renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy,

która stanowi jego jedyne źródło utrzymania. Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych, Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, która stanowi odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c. Jest rozwiązaniem szczególnym wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności, przy czym sam nie konkretyzuje on pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację sądowi. W doktrynie i judykaturze przyjęło się, że do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należą okoliczności związane zarówno z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Ocena taka dokonana przez Sąd w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez Sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa.

W rozpoznawanej sprawie, Sąd Okręgowy uznał, że zachodzą przesłanki do zastosowania przepisu art. 102 k.p.c. Ubezpieczony działał w procesie w przeświadczeniu o słuszności swych żądań. W toku procesu działał samodzielnie. Nie korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, przez co pozbawiony był możliwości dokonania prawidłowej oceny stosownych przepisów prawnych. Biorąc również pod uwagę charakter ubezpieczeniowy sprawy oraz fakt, że nakład pracy pełnomocnika organu rentowego w prowadzenie sprawy ograniczył się jedynie do sporządzenia dwóch pism procesowych i udziału w jednej rozprawie trwającej 15 minut, Sąd uznał zastosowanie art. 102 K.p.c. za uzasadnione w okolicznościach niniejszej sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.

(...)